ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Πύρινες κραυγές. Έπειτα; Έπειτα μολυβένιες σιωπές. Την ώρα που στάλα στάλα το σκοτάδι της νύχτας κυλάει σαν δάκρυ στα μάγουλα. Κομματάκι κομματάκι εξατμίζονται τα όνειρα από μάτια που ξαφνικά μετατρέπονται σε βρύσες που στερεύουν. Όλα τα μεγάλα πάθη που τροφοδότησαν από τις εφόδους στον ουρανό ως τις καταδύσεις στα βάθη της αβύσσου και από τους περίπατους στη μοναξιά της στέπας ως τις αναβάσεις στις κορυφές των υψηλότερων ορέων μας απόκαμαν και πληγώθηκαν βαριά. Οι πύρινες κραυγές μας τα τύλιξαν. Κι έπειτα; Κι έπειτα οι μολυβένιες σιωπές μας τα αγκάλιασαν. Τα πάθη των ονείρων και τα όνειρα πυροκροτητές των παθών που στο μεταίχμιο της άνοιξης ζητούν να μάθουν αν ζουν ή αν πέθαναν. Σταλάζουν τα φλογισμένα μάτια του ουρανού πηχτό σα μελάνι της νύχτας το σκοτάδι. Σταλάζουν τα ξάγρυπνα μάτια του ανοιξιάτικου ουρανού τα δάκρυα μας τα στερεμένα από πάθη. Ποτίζουν τη γη και φουσκώνουν τις θάλασσες. Αλλά τι παράξενο.... Μια σταγόνα ο ωκεανός στα χέρια σου απλώνει. Μια σταγόνα ο ωκεανός στις παλάμες σου στεγνώνει. Μια σταγόνα ουρανός ολοκάθαρος και γαλανός στα μάτια σου απλώνει. Απέραντος, ανέγγιχτος και τόσο φωτοβόλος. Μια σταγόνα ουρανός στα μάτια μιας άνοιξης χαράζει την απεραντοσύνη και μετά χάνεται μέσα της. Μια σταγόνα κι ο καημός που την καρδιά πληγώνει. Μια σταγόνα ο καημός, άγιο φυλαχτό και πλημμυρίδα στις φτωχογειτονιές αυτού του κόσμου. Ένας σιτοβολώνας με χρυσά στάχυα καρτερεί να φυτρώσει από τα δάκρυα του ουρανού που σταλάζουν. Περιμένει. Να λιπανθεί από καημούς και πάθη που σταλάζουν με τα δάκρυα της νύχτας τα καμωμένα από το πηχτό σα μελάνι σκοτάδι της νυχτιάς. Μη νοιάζεσαι τόσο πολύ που πέσαμε σε καιρούς άγονους. Σε άνυδρες μέρες και σε διψασμένες νύχτες. Στα χέρια σου άλλωστε μια σταγόνα ο ωκεανός και μέσα τους απλώνει. Μια σταγόνα ο ωκεανός και στις παλάμες σου μέσα στεγνώνει. Ια σταγόνα κι ο ουρανός στα μάτια σου φεγγοβολάει κι απλώνει στο άπειρο. Κάπου στη χαραμάδα των καιρών κρύβεται και σου χαμογελά η άνοιξη. Κάπου στη χαραμάδα των καιρών παραμονεύει μια άνοιξη για να δραπετεύσει. Μέχρι τότε θα δοκιμαστούμε από τον άνεμο σαν τα δέντρα σε μια άνυδρη στέπα. Το ένα ο καιρός το έχει διαλέξει να βρει πρόσφορο έδαφος, να απλώσει ρίζες πολλές στην επιφάνεια και να ρίξει γρήγορα μπόι. Να θεριέψει και να κάνει παχιά κλωνάρια και ογκώδη κορμό. Να πετάξει γρήγορα φύλλα. Το άλλο ο καιρός το ανάγκασε να αναζητήσει

νερό στα μεγάλα βάθη. Να απλώσει το ριζικό του σύστημα διαπερνώντας σε βάθος την πέτρα και το σκληρό χώμα. Αργεί να μεγαλώσει και τα κλαδιά του είναι ισχνά. Ο κορμός του λυγερόκορμος αλλά μοιάζει καχεκτικός και του λείπει το ύψος. Όταν ο άνεμος των καιρών σαρώσει και πάλι τον τόπο εσύ μονάχα ξέρεις πιο από τα δύο θα αντέξει. Το ξέρεις καλά πως τελειώνουν οι εποχές της νηνεμίας και νέες θύελλες γεννιούνται μέσα στο μάτι του κυκλώνα. Όμως πριν οι βοριάδες σαρώσουν μιαν έρημη γη, ξυπόλητη και χαμογελαστή παραμόνευε για να δραπετεύσει η άνοιξη μέσα από τις χαραμάδες των καιρών. Μια σταγόνα ο ωκεανός στα χέρια της απλώνει. Μια σταγόνα ο ουρανός απέραντος στα μάτια της απλώνει. Μια σταγόνα ο καημός στα φυλλοκάρδια μου φωλιάζει και με λιώνει....